

Gherasim Ghidirim

**„O D Ă”
FRĂȚIEI ROMÂNÊ**

(Poem satiric antiunionist)

Chișinău 2019

Gherasim Ghidirim

**„O D Ă”
FRĂȚIEI ROMÂNE**

(Poem satiric antiunionist)

*Publicație închinată jubileului de 75 ani de la eliberarea
Moldovei de sub jugul fascist germano-român.*

Chișinău 2019

CZU: 821.135.1(478)-1

G 49

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Ghidirim, Gherasim.

«Odă» Frăției Române : (Poem satiric antiunionist) /
Gherasim Ghidirim. – Chișinău : S. n., 2019 (Tipografia
«Reclama»). – 83, [1] p.

100 ex.

ISBN 978-9975-58-202-5.

821.135.1(478)-1

G 49

**Tipografia nu-și asumă răspunderea pentru conținutul
materialelor tipărite**

În loc de prefață

Un scriitor clasic a avut neglijența să se scape cu vorba: „*Tot românul se naște poet*”.

În țara valaho-românilor, făloși și plini de sine, expresia degrabă a prins aripi și devine o zicală populară prin părțile Bucureștilor...

Până acum ne-am exprimat în proză revolta cu privire la atitudinea necreștinească, scuipătoare în obraz a guvernanților transpruteni față de neamul și statalitatea moldovenilor. Fenomenul se trage nu de ieri, nici de alaltăieri. Moldovenii îl suferă tot drumul istoriei. Expansionismul („pretutindenismul”) e un bețeguș din naștere al vecinilor noștri.

Neamul moldovenilor nu e unul artificial, născut de Iosif Stalin, cum îi minciunesc dascălii unioniști pe copiii noștri în școala română.

Poporul moldovenesc are bogate tradiții etno-stataliste și un tezaur spiritual (propriu național!) de o vechime la care românii au putut numai visa.

Indignarea și protestele moldovenilor însă nicidecum nu ajung la urechea lor mareromânească.

De data aceasta, am hotărât să le trimitem vecinilor de peste Prut un mesaj în versuri.

Poate, ca „poeți”, românii își vor da sama de păcatele lor, o să ne înțeleagă cine sîntem și cum sîntem.

Și că, în ciuda voinței lor, existăm totuși...

Autorul

„O D Ă” FRĂȚIEI ROMÂNE

(Monolog în fața unui neocolonizator român)

„Dragă frate”, cer iertare
Pentru oda mea banală
Că-i lipsită de fanfare,
De orații, osanale.

Că în loc de urătură
Și de lauri o cunună,
Te-am călcat pe bătătură
Ce *mozol* i se mai spune.

Nu-s pizmaș, nici rău de gură —
Stricăciuni să-ți pun la cale,
Să-ți scornesc harababură
Pentr-un fleac de trei parale.

N-am nevoie de pământuri,
De argați din țări vecine,
Nu mă scurmă rele gânduri
Să-ți rup gardul la grădină.¹⁾

Am căsuța mea și masă
Că de trudă nu am teamă;
De ai sta mintios acasă,
Nu te-aș ști nici cum te cheamă!

Nu duc dorul de un „frate” –
Din față laude să-mi cînte,
Să-mi stuchească, pe din spate,
Strămoșești icoane sfinte!

N-am nevoie de istorii,
Nici de limba ta română,
De flori frumoase, iluzorii
Cu putregai la rădăcină.

Cine ești și cum grăiești –
Nici un pic nu mă privește! –
Cu ai tăi la București
Poți vorbi măcar turcește!

N-am pricină, nici nevoie
Să-mi bag nas' la tine-n oală,
Să-ți calc pragul fără voie,
Să-ți țin lecții de morală.

Pe deputați să-i iau la țintă,
Să îndemn și haimanale,
Ca să-i bată că nu cîntă
Străine imnuri țării sale.²⁾

Cu lingăi din guvernare
Neamul să-ți pocesc la față,
Să-ți prefac și mîndra țară
În porcină, coștireață.

Haite legionare la Chișinău

Haite să-ți trimit legionare,³⁾
Ca să-ți bage frica-n oase,
Cu „unirea” prin spânzurare
A națiunii băștinașe!⁴⁾

Nu-s bolnav de astă boală,
Dar am dreptul să mă apăr,
Cînd hoțeste-mi dai năvală
Și „unirea” ta n-o sufăr!

Nu cunosc belea mai mare
Ca „frăția” ta păgînă
Și urgia peste țară
Cea de Iude, cea română...

II

Vrăjmășia ta, vecine,
O cunoaștem din născare,
Cînd în vatra mea batrînă
Un strămoș păștea mioare.⁵⁾

Înhăitat c-un alt dușman,
Într-un tîrziu amurg de soare,
Tu l-ai ucis pe moldovan,
Răpindu-i turma de mioare.

Din fundături de vremi cărunte
De neamul meu te ții ca scaiul,
Cu războaie, jafuri crunte
Mișelește îmi calci plaiul.

Viclean de fire, debil la trup,
Mereu cu monștri în cîrdășie,
Ai prins degrabă un nărav de lup
Și te rînjești la mine cu furie.

Ba cu turcul, ba cu friții,
Cu Antanta, yanki, NATO –
În fioroase alianțe si „frății”
Primejduiești Moldova-nvecinată.

Hojma, de la Miorița-ncoace,
De cînd te știi vecin cu mine,
N-am eu liniște, nici pace,
Nici noroc de zări senine.

Neamul meu e mioritic,
Nu-i pizmaș din obîrșie,
Nu e slab, nici e pitic,
Cum ai vrea și-ți pare ție!

La nevoie se ridică
Toți ca unul – mic și mare –
Pieptu-și face zid si stîncă,
Ocrotind de neam suflarea.

Ai mîncat bătăi cumplite
De la Ștefan, Domn cel Mare,
Dar n-ai prins un dram de minte
Să-ți îndrepti a ta purtare.

Începînd cu Dan si Radu cel Frumos,
Toți domnitorii tăi din urmă
Mă năvăleau prin Țara mea de Jos,
Mereu cu turcu împreună.

Ești arțăgos, dar slab la vînă,
De moldoveni bătut în repetate rînduri,
Sub scutul hoardelor păgîne,
Te repezeai la pradă ca un vultur!

Avut-ai și un domn cu handicap,
Năbădios șoiman de munte,
Un fulgerat sucit la cap –
Cum șușoteau și slugile la curte.

Îl năpădi o suferință grandomană – ⁶⁾
De la el ai prins boleșnița *românomare* –
Visa să-și vadă tărișcuța sa montană
Cît Globul, poate și mai mare!

Îi spunea Mihai, pretins viteaz
(La tine e apostol, erou național!),
La o mie șase sute, fălitul cneaz
A atacat Moldova și Țara de Ardeal.

Mihai Viteazul

Atacuri banditești, jefuitoare –
De frăție nu se auzea pomină –
Oștimea muntenească la moldoveni în țară
Prăpăd făcea mai rău ca molima păgînă!

Zdrobit de moldoveni, gonit din țară,
Fugise ca un bleg cu oastea sa munteană,
Își lepădase tronul, se pribeji peste hotare,
Unde-l căpătui o moarte barbară și spontană.

Fugaru-i prins, imediat decapitat
De Gheorghe Basta, generalul de Ardeal,
Trupul i se aruncă la cîni, iar capul retezat
E pus pe hoitul unui cal...

Acesta-i adevărul, crud și rușinos,
Mărturisit de cronici medievale,
Tu l-ai sucit, întors pe dos
Și l-ai băgat copiilor în manuale.

Acum bisericos îmi lehăiești
De idealuri „nobile”, „înălțătoare”,
De „unire” a unei nații „românești”,
Inexistentă-atunci în lumea mare. ⁷⁾

Nici valahul nu auzi vreodată
Ce e *român* – un fruct ce se mănîncă
Sau, poate, vreo dihanie ciudată,
De zoologi necunoscută încă.

În acel văleat înapoiat
Nu găseai un învățat, măcar să presupună,
Că un neam putea fi momentan creat
Din vînt, cu limba la tribună!..⁸⁾

III

Mă minți că și la *opșpe* fu unire –
Așa socoate numai ucigă-l crucea!
A fost coșmar și pătimire,
O cotropire cruntă și atunci.

Te răfuiai cu populația civilă...

Scrîntit la cap de idei sterile,
Te-ai năpustit sălbatic ca o fiară,
Te răfuiai cu populația civilă,⁹⁾
Făceai mari prădăciuni în țară.

A. Văitoianu cu hunta sa tirană,
Comisar al țării răstignite,
A declarat produsele de hrană
Obiect de furt, numite „rechizite”!

Din Basarabia cărai cu eșaloane
Carne, vinuri, mai cu samă grîne,
Îndărăt curgeau de hoți coloane
Sub steaguri ostășești române.

Peste tot – cruzime, jafuri si bătăi,
Feciorii Patriei – striviți in cazemate,
O ploaie cu bulbuci de regățeni-călăi
Pîrjol făceau în târguri și la sate.

Dezmăț total, sălbătăcie medievală,
„Frați”-ocupanți, mai răi ca lupii,
Bătrîni bătuți pe străzi, copii – în școală,
Trăiam în întuneric și ne mîncau păduchii.

Amar de vreme nu văzui lumină,
Nu știam de doctori, baie, Casă de Cultură,
O instituție avea „democrația” ta română –
Jandarmul cu cravașă și beciul de tortură.

Bătut in cuie de boronă,
Neamul sîngera pe crucea răstignirii,
Iar tu, cu iude autohtone,
Zburdai în hore, nebun de bucurie!

Mi-ai șters și numele de *moldovan*
Din rîndul națiilor lumești
Și cu porecla „român basarabean”
Mă prohodeai în lumea celor dreți!

Soveste de-ai avea creștină
Măcar pe vârful unui ac,
De „unire” ți-ar fi rușine,
N-ai pomeni de ea in veac!

Ești fariseu și mincinos, române:
M-ai asuprit ca un smintit de fire,
Acum, spui, că „unirea” pentru mine
A fost iconostas și culmea fericirii...

IV

Credeam ca îți trecuse de „unire”
Și de România Mare moftul,
Dar îmi găteai o nouă pătimire
Mai groaznică decît potopul!

Deprins ca să te joci cu focul,
Cu furia lumii încheiasei pactul
Și iar ți-ai încercat norocul
Cu hitleriștii, cu Wermachtul.¹⁰⁾

Pornirăți un Blitz-Krieg¹¹⁾ furtună,
În urma lui – numai ruini și sânge,
O iluzie te copleși nebună,
Văzînd cum toată lumea plînge.

Tratative secrete ale liderilor fasciști Adolf Hitler și Ion Antonescu cu privire la „războiul-fulger” contra URSS.

Setos de slavă și noi pămînturi,
Cu Hitler și gorile de peșteră
Ai vrut să bagi noroade în mormînturi,
Ca sa te faci stăpîn pe Terră!

Cu fasciștii semănai a fiară –
De-a valma ucideai femeii, copii,
O lume de evrei ai scos din țară
Și la Bug i-ai îngropat de vii.¹²⁾

Holocaustul din România

Spânzurători românești în or. Odessa, anul 1941

Ce căutai pe Volga și la Stalingrad?
Ce-ai pierdut în stepele străine?
Acum cu fundul te dai la gard
Și-mi trăncănești că „rușii sînt de vină”!

Ostași români la începutul războiului

Rusul iar ți-a tras o mamă de bătaie
Ca să-ți treacă boala grandomană,
Să uiți pe veci de noi războaie
Și de alianțe cu Satană!

Cu atîta *sram* și crime de război,
De frate te-ar lua ucigă-l crucea,
Acum îl faci pe mortu-n popușoi
Și de istorie îți ștergi papucii.

„Eroi” români la Stalingrad...

Spune o zicală poporană:
Pe ghebos mormîntul îl îndreaptă,
Că lupul își lasă învechita blană,
Iar pofta de mioare – niciodată!

De iznoavă te curcănești, umflat în pene –
De-acum cu yanki în belicoasă drujbă
Și iar românoizi pe plaiuri moldovene
Cu „unirea”-și fac de cap și turbă!

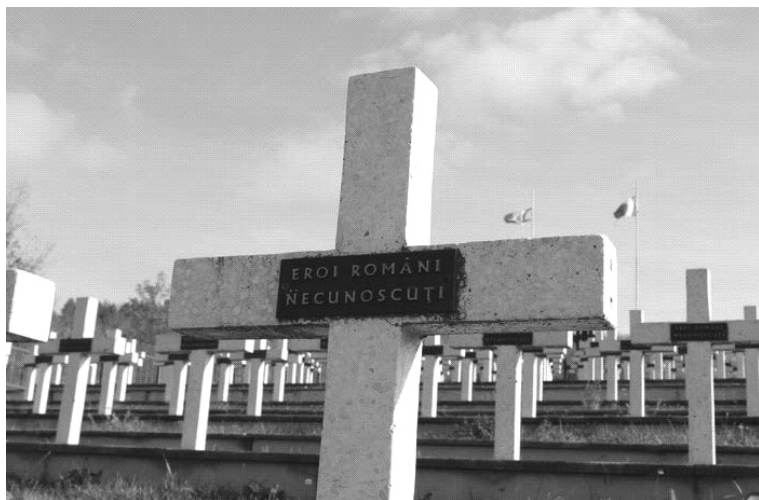
Nu trece-o zi fără *padleancă* –
Moldova, zici, al tău pămînt?!
Mai țin un petic la Țiganca¹³⁾
Pentru tine de mormînt!

Marșuri legionare în Piața M.A.N

*Vandalizarea clădirilor Puterii de Stat de către
forțele unioniste (7 aprilie 2009)*

*Mormîntul "eroilor" români de lângă satul
Țiganca.*

Că din trecut n-ai scos învățăminte
Și iar te-ndeamnă naiba la păcat,
Ca prostul fără ținere de minte,
Tot calci pe-aceeași greblă repetat...

V

Ești boleac de-o crudă maladie,
Cronică și fără leac –
Mă faci neom – ca să-ți samăn ție,
La grai și datini, în orice fleac!

Spui că moldovanul n-are limbă,
Nici istorie, nici de neam suflare?! –
Cu asemeni dogme strîmbe
Ai burdușit și manualele școlare.

De un veac și jumătate
Opintești din gros întruna,
Din două limbi apropiate,
Șmecherește, să faci una.

Și te lauzi că-i mănoasă
Limba ta în sinonime,
Nu-ți dai sama, nu îți pasă
Că-i un stoc de străinisme.

Limba mea e piatră scumpă,
Iar a ta e limbă stearpă,
N-are rădăcini în humă,
Nici izvod natal pe vatră.

Limba ta „modernizată”
N-are doine, nici cazanii sfinte,
De istorie nebotezată,
Româna în biserici nu se cântă! ¹⁴⁾

Eu gîndesc – tu meditezi,
Am părere – tu opinii, se-nțelege,
Dar nu-mi dau sama de ce crezi
Că româna pentru mine-i lege?!

Românizarea e mai răă ca ciurma,
E satanistă, potrivnică lui Dumnezeu,
Că Mîntuitorul, cînd zămîslise lumea,
A blagoslovit nepotrivirea la grai și obicei.

Cămăruța o numești chilie,
La voi – celulă i se mai spune –
Pentru cei din pușcărie
Ce-au păpat cu dracul prune!

Eu vedete-aș și pe tine
Chiar acolo, în celulă,
Cînd acasă-mi vii la mine
Graiuul tău să-mi bagi cu sila!

VI

La șmecherii ești meșter-faur-
Azi îmi vii în măști de frate,
Te căznești în „vis de aur”
Să mă vezi pe pat de moarte!

Te-ai declarat „locomotivă”
Pentru a-mi trage țara în UE,
Mi-ai desenat o perspectivă –
Eram să plîng de dragul ei.

Cu „eurointegrarea” iar m-ai viclenit, „frăține”,
M-ai minciunit cu basne și povești,
Pe cînd săpai în pripă pentru mine
O groapă de mormînt la București!

Într-o rablă de căruță liberală,
Trasă de o haită de șacali,
M-ai cotilit spre București la vale,
Pe cînd Europa a rămas pe deal!

Cu *iude* și alianțe *liberdeme* ¹⁵⁾
M-ai dus de nas, m-ai tot purtat
Prin mărăcini și labirinturi anatheme
Istovit, flămînd și însetat.

Guverne din gașca liberală,
Unioniști, aleși de tine pe sprînceană,
Ca bestii îmi urlau pe rînza goală
Lozinci de integrare europeană!

Cu miliardele furate,
Cu alte miliarde de-mprumut,
“Mergem în Europa cea bogată!”
Cu izmana ruptă-n fund...

În urletul țifnos de eurointegrare,
Căruțași-românoizi, sătui, băuți,
M-au scormonit prin buzunare –
Nu mi-au lăsat de leacuri un bănuț!

Șamani de la TV și ziare „democrate”,
Plătiți de cîrmacii tăi sus-puși,¹⁶⁾
Mereu mă descîntau de speriate,
Ca să n-o *rup* înapoi la ruși!

Toți tâlharii, buni de gură,
Trîntori și cameleoni vicleni,
Care strică, privatizează și fură,
S-au declarat „români proeuropeni”.

Siguranța ta-i luă la carandaș,
Creînd și o coloană cincicolonistă-n spate,
Toți lepădații neamului au devenit „frunțași”,
Susținuți la cîrmă de românul-„frate”!

Fîlfiiau cu steaguri europene,
Dar nici umbră din libertățile UE,
Numai parade de pederastați și lesbiene,
Iar de lozinci frumoase – capu-mi huie!

Paradă de minorități sexuale în Chișinău

De Europa numai vorbe goale,
Pentru mine rămînea un sat uitat,
Tu ne lucrai șerpește, „pe sub poale”,
Subminînd temeiul acestui stat.

Nici un diplomat curat la ambasadă –
Funcționar sau plenipotent ambasador –
Numai valeți de mantie și spadă
Inspirau subversiuni cu agentura lor.

Subminări de toată mîna –
Unele cu flori de trandafir împachetate,
Cică, ajutoare frățești române,
Altele – vădite crime deșănțate!

Ai nădușit suflarea moldovană,
Mai întîi, la tine-acasă,
Acum ai năpădit Moldova suverană
Cu aceleași scopuri ucigașe!

Un sfert de veac de românizare,
Numai vorbe de istorie și limba ta română,
Distrugeri diabolice și fărădelegi în țară –
Acest coșmar nici astăzi nu se termină!

Casa limbii române

Iar acesta e aspectul monumentelor istorice...

Legea nu mai lucra în țară,
Piața capitalei semăna a junglă,
Unde haite de întăritate fiare,
Se strâng sub tricolor și urlă!

Urlători bucureșteni și autohtoni la Chișinău

De la Independență, ani la rînd –
Dezmăț total și sărăcie,
Mînați pe străzi copii urlînd:
“*Vlem lomână limbă sî glafie!*”

Zilnic, de la aprins de zări,
La Radio-TeVe și de pe scene,
Artiști-șnapani urlau cîntări:
“*Veniți, români, la fetele basarabene!*”¹⁷⁾

În parlamentul țării – bardac și tararam
Și acolo, iudele de neam străine
Urlau cu guri de hipopotam
Un imn absurd: „*Deșteaptă-te, române!*”

Tot urletul era plătit din Cotroceni,
De acolo se auzi și un glas în șoaptă:
“*Fără a-i sărăci pe moldoveni,*
Unirea e o idee moartă!”

În capul ștabilor bucureșteni
A încolțit ideea ucigașă:
Să sfarme aliajul nației de moldoveni,
Gonind-o cu fărîma de acasă!

Flămîndă, o generație în floare
„Spășită”-i de autoritățile române –
Cu acte false e risipită-n lumea mare
Să-și caute bucata sa de pîne!

Un etnocid barbar, vădit pe față:
O generație – argați în țări străine,
Iar alta – de orfani, cu părinți în viață,
Băgată e cu sila-n școli române!

Stat cucerit, o națiune dezbinată,
Românoizi-banđiți la guvernare,
În țară-i tărăboi, zîzanie și ceartă,
Pe jar ținute-s etniile minoritare!

Ești un xenofob nesuferit, române,
Te ții *bratan* cu monștri afurisiți,
Neconținut te ciondănești cu toți vecinii, ¹⁸⁾
Te iei mereu cu frații la cuțit!

Cu românii toate au pornit de-a dura,
Bătaie între frați pe ambe maluri,¹⁹⁾
Curgea puhoi pe Nistru ura,
Pe ape line, făcînd de sînge valuri.

În toate răutățile din țară
Se profilează aceeași labă criminală –
În pogromuri și burzuluieli legionare,
Maidaneze puciuri și lovituri antistatale.

Nu-ți vezi capul de păcate,
De fapte rele și minciună,
De le-ai strînge la un loc pe toate,
Cu vîrful lor ai da de lună!

Îți cunosc prea bine moftul –
Ca vecin de la hotare –
Mult te-ar bucura potopul
Peste mine, peste țară!

Cu minoritățile naționale
Ești un egocentrist fenomenal,
O fosilă din vremuri medievale,
Cu superstiții de cuceritor colonial!

Te ții fudul, te crezi deștept,
Un european „prosper” și „cultivat”,
Dar la moralitate și-n concept
Arăți un troglodit adevărat!

Ești un „oaspe” de ocară,
Nepoftit în casa noastră,
Eu te dau pe ușă-afară,
Tu-mi dai buzna pe fereastră!

De-ar veni ca să te-apuce,
De la mine să te ducă vântul,
Cu două mâni mi-aș face cruce
Și aș pupa smerit pământul!

Ducă-se pe pustii „unirea” și ocupația română,

Să n-auzim de dînsa nici în mormînt pomină!!!

*

A n e x ă

(Notițe explicative și comentarii)

1) ... „Să-ți rup gardul la grădină”.

Aluzie la acte de distrugere a mijloacelor de protecție a graniței de stat cu România, puse la cale de oficiali români cu agentura lor din guvernul Republicii Moldova (Mircea Druc, Vlad Filat ș.a.).

Premierul Vlad Filat avea interes personal de a lichida orice pază a graniței de stat cu România, făcând contrabandă în proporții colosale cu produse de tutunărie moldovenești în țara vecină. Filat – Rege al contrabandiștilor.

V. Filat, încă pe vremuri când făcea studii în România, a fost recrutat, în baza unor materiale compromițătoare, în calitate de agent de influență al serviciilor secrete românești, avînd pseudonimul „Kant”. Dezvăluiri în această privință au fost făcute de către fostul ofițer al serviciilor de informații românești, Mihai Conțiu, pe paginile gazetei „Moldova Suverană”. Ca prim-ministru și agent secret al serviciilor speciale românești, a avut mai multe însărcinări, printre acestea – readucerea istoriei românilor, scoasă de guvernul lui V. Voronin din școlile moldovenești, asigurarea trecerii libere de către cetățenii români a graniței de stat. Decenii la rînd, numeroși cetățeni români din zona frontalie-

ră s-au folosit de această hotărîre, în parte, pentru a-și asigura familiile lor cu produse agricole ieftine din bazarurile moldovenești.

Dar nu asta a fost problema neglijării măsurilor de pază a graniței cu țara vecină. Autoritățile și serviciile secrete românești aveau nevoie de o trecere liberă a cetățenilor români pentru a introduce în Republica Moldova grupuri de tineri cu pregătire specială, acestea servind drept catalizator în procesul de românizare a societății moldovenești, pentru a grăbi „unirea”.

2) „*Ca să-i bată că nu cîntă Străine imnuri țării sale*”

Primul parlament al Republicii Moldova, neconținut, era blocat din stradă de grupuri extremiste de băiețași legionari-frontiști, dirijate de agenți români din conducerea Frontului Popular. Parlamentarii erau presați, brutalizați și chiar bătuți în plină stradă, în fața reprezentanților forțelor de ordine. Drept motiv, le servea împotrivirea deputaților campaniei strulubate de românizare a țării noastre, refuzul de a vota simbolurile statale românești pentru Republica Moldova: steagul tricolor, stema cu vulturul românesc și imnul „*Deșteaptă-te, române!*”.

Astfel, au fost bătuți deputații Piotr Șornicov, Ion Rusu, Andrei Safonov ș.a.

Recruții expansioniștilor bucureșteni, în fața adunărilor extremiste din Piața Biruinții (acum PMAN), zguduiau atmosfera cu amenințări și chemări agresive contra populației alolingve. Pe gardul din preajma monumentului lui Ștefan cel Mare și Sfânt mereu atârna lozinca: „*Чемодан-вокзал-Россия!*”.

Gloata mitingardă din piață, „încălzită” de oratori frontiști, era slobozită să turbe pe străzi, semănând groază și ură între oameni. La Chișinău și în alte orașe au fost înregistrate omoruri, săvârșite de bandiții românoizi-frontiști din motive xenofobe (în Chișinău a fost omorât tânărul Matiușin).

În campania de românizare s-au comis și pogromuri contra unor redacții patriotice („*Молодёжь Молдавии*”, de pildă).

Sub presiunea situației de groază și ură interetnică, create de forțele extremiste românofile, mii de familii în grabă, cu mari pierderi materiale, au părăsit locul de trai și s-au refugiat în Rusia, Ucraina, Transnistria și alte părți. Chiar și în Canada serviciile de migrație ale acestei țări au înregistrat multe familii de cetățeni ca „*Refugiați politici din Republica Moldova*”.

Cruciada românismului a culminat cu pojarul fratricid de pe Nistru și cu pohodul în Gagauzia al unui grup banditesc, în frunte cu premierul frontist, Mircea Druc.

3) „Haite să-ți trimit legionare...”

Odată cu venirea la cârma României a duetului proamerican Iliescu- Năstase și începutul campaniei de „democratizare” a societății românești, a fost renăscută mișcarea legionară, de coloratură fascistă care, în perioada anilor 30-40 ai veacului trecut, a zguduit țara vecină cu monstruoase crime de omucideri și vandalism. Numeroși oameni de cultură, politicieni de concept antifascist au fost uciși în mod bestial de către membrii acestei organizații.

Printre victime se numără și vestitul om de știință, originar din Moldova transpruteană, Nicolae Iorga.

Mărturisiri despre legalizarea în România, după 1990, a odioasei mișcări fasciste le aflăm și în presa românească.

Ziarul „Cronica Română” din 14 iulie 1999, în articolul semnat de Iulian Badea „*Tabăra de muncă legionară*”, scrie: „*În Valea Plopului, o mică așezare din Județul Argeș, în perioada 15-30 iulie (1999-n.n.), căpeteniile mai multor cuiburi legionare din Buftea, Cluj, Brașov, Craiova, Câmpulung și Sadu se vor întruni cu ocazia taberei de muncă organizată de liderii mișcării legionare de la București împreună cu Asociația Cultural-Creștină „Petre Țuțea”.*”

Serviciile secrete românești au călărit pe rupte mișcarea neofascistă în scopul „*renașterii neamului românesc în Basarabia*”.

Într-un comunicat al Serviciului de Presă al Ministerului Securității Naționale (MSN), emis în iunie 1996, se spunea că MSN a depistat „**existența la Chișinău a unui „cuib” de legionari, numit „Căpitanul”, din componența căruia făceau parte studenți de la unele instituții de învățământ superior din capitală**” și că „**activitatea acestora era dirijată din exteriorul țării (România), avînd drept obiectiv de imediată perspectivă desfășurarea unor acțiuni cu caracter extremist**”.

În urma cercetărilor operative s-a constatat că „**selectarea viitorilor membri ai acestei organizații ilegale, instruirea lor în tabere legionare de la Padina și în alte localități, precum și încadrarea acestora în diferite activități neautorizate, au fost organizate de către unii cetățeni români și moldoveni aflați la studii în România!**”...

În comunicat se mai pomenește că „**persoane din anumite formațiuni politice de dreapta cunoșteau aceste fapte**” (eufemistic vorbind!), iar unii lideri din așa-numitul Comitet Republican de grevă al studenților „**au încurajat în fel și chip activitatea „cuibului”**”...

Alături de recrutarea tinerilor moldoveni și încadrarea lor în activități unioniste, anti-statale, antimoldovenești, sistematic se organizează „pohoduri” la Chișinău a numeroase grupuri de tineri din Iași și București pentru a participa la diferite adunături și marșuri extremiste în capitala Moldovei și alte orașe (Bălți, Cahul).

Asemenea grupuri au fost observate și în tentativa loviturii de stat și vandalizarea instituțiilor statale din 7 aprilie 2009.

E revoltător și faptul că guvernele unioniste de la Chișinău încurajau aceste debandade, organizate de țara vecină în Republica Moldova. Grupuri legionare din România mărsăluiau nestingherite de autoritățile locale pe străzile Chișinăului ca la ele acasă, scandînd lozinci dușmănoase statului moldovenesc: „*Basarabia - pămînt românesc*”, „*Vrem unire!*” ș. a.

Cu aceste slogane au fost mîzgălite toate gardurile și pereții multor clădiri din capitala Moldovei.

Mai punem alături și faptul că urlătorii străini erau păziți ca lumina ochilor de străjerii ordinei publice din Moldova, ca nu cumva „frații” noștri să fie atacați de cetățenii indignați.

Au avut loc și rușinoase cazuri cînd unii cetățeni de ai noștri au fost hărțuiți prin judecăți și penalizați cu amenzi bănești de către Temida Mol-

dovenească, pentru că i-au „ofensat” pe „oaspeții” din România, sărind în încăierări cu dînșii, i-au împroșcat cu pietre, patlagele și ouă clocite.

Aceste măsuri „educaționale” au fost aplicate și asupra unor conducători de partide (Mihail Garbuz, Victor Șelin, de pildă).

4) „Cu „unirea” prin spânzurare A națiunii băștinașe”

Unirea cu România înseamnă lichidarea imediată a oricărei autonomii național-statale a poporului moldovenesc, cum s-a întâmplat cu moldovenii din cnezatul Moldovei (ținuturile din dreapta Prutului) după unirea cu Valahia la 1859-62 și, mai târziu, situația în care s-a pomenit poporul moldovenesc din Republica Democratică Moldovenească, la 1918. După invazia mișelească a celor 4 divizii ale armatei române în Republica Democratică Moldovenească, a fost lichidată statalitatea țării noastre, iar naționalitatea moldovenească – declarată în afara legii. Statul moldovenesc a devenit „*provincia românească Basarabia*”, iar moldovenii au fost rebotezați cu porecla „*români basarabeni*”.

5) „*Cînd în vatra mea străbună
Un strămoș păștea mioare*”

E vorba de uneltirile antimoldovenești ale valahilor, manifestate încă din vremuri străvechi care și-au găsit oglindirea în balada „Miorița” – strălucită operă artistică, creată de geniul popular al moldovenilor, avînd totodată și însemnătate de document istoric (Certificat de naștere a neamului nostru).

Să nu ne mire faptul că în versiunea, propagată astăzi a baladei, valahul nu-i pomenit pe nume. În această privință există mai multe ipoteze. Una din ele presupune că culegătorii de folclor, cu bună știință, au ocolit expresia:

„*Iar cel muntean
Și cu cel ungurean...*”

înlocuind-o cu varianta:

„*Iar cel vrîncean
Și cu cel ungurean*”...

Astfel, culegătorii români au dat cu oiștea în gard. Vrancea e o localitate a Moldovei istorice, unde locuiesc moldoveni.

Se prea poate că autorul dintîi al baladei, în acele vremuri, nu-i cunoștea nici numele de neam

al vecinului. Pentru că, după cum ne vorbesc documentele istorice, un etnonim constant valahii nu l-au avut din naștere. În diferite perioade sînt numiți cu mai multe nume de ocazie : *transalpini*, *valahi*, *ungrovlahi*, *munteni* ș. a.

6) „*Îl năpădi o suferință grandomană*”...

Mai multe trăsături de caracter și unele năbădăi ale lui Mihai Viteazul, descrise de cronicari medievali și cercetători de mai târziu, stîrnesc serioase bănuieli că domnitorul valah suferea de o schizofrenie cumplită. Întîi de toate, în mod țipător, se manifestă grandomania. Abia intrase cu oștile sale în Moldova și Transilvania, iată că își atribuie și își trîmbițează în hrisoavele vremii noul appendix la titulatura sa de voievod al Valahiei – cea de „*domn al Ardealului și a toată țara Moldovei*”.

E cazul să ne amintim cu acest prilej de domnitorul Moldovei, Ștefan cel Mare care, ori de cîte ori gonia armata agresoare munteană și aflîndu-se în țara dușmanului zdrobit, își întorcea oștirile moldovenești acasă. Niciicînd nu-i veni în gînd ideea năstrușnică de a alipi teritoriul Munteniei la Moldova, de a-i uni cu moldovenii pe „*vicleanî i proclêtî voroghi*” (vicleni și blestemați dușmani), cum îi numea el pe munteni. Dimpotrivă, lua noi măsuri de întărire a graniței cu Muntenia.

Despre starea psihică a voievodului valah ne poate mărturisi îmbrăcămintea și alaiul care-l însoțea, de fiecare dată când ieșea în public.

Academicianul Constantin Giurescu, unul dintre patriarhii istoriografiei românești, făcând trimiteri la „un martor ocular”, ne descrie acest alai:

„...voievodul, călare pe un cal roib, purta o tunică albă și, pe deasupra, o manta de aceeași culoare, avînd brodați cu fir mai mulți șoimi. Pe cap avea binecunoscuta cușmă, al cărui surguciu, cu pană de cocor, era prins printr-o copcă de aur; sabia, bătută în rubine și împodobită cu aur, atîrna în stînga; ciorapii erau de mătăasă albă, cizmele de saftian galben. Opt slujitori, frumos îmbrăcați, duceau de frîu opt cai minunați, cu șielele bogat împodobite; veneau apoi trîmbițașii și, după aceștia, lăutarii zicînd din viori. De o parte și de alta a voievodului, plecate spre pămînt, erau purtate steagurile luate de la Andrei Bathory...” (Constantin Giurescu, Dinu Giurescu „Istoria românilor din cele mai vechi timpuri pînă astăzi”, București, Editura Albatros, 1975, pag 404).

Om fălos, neastîmpărat și nechibzuit, mereu inițiator de incursiuni hoțeste, prin surprindere asupra țărilor vecine, atacurile lui aveau un bun început, promițător de glorioase biruinți, dar care, neapărat, se terminau cu înfrîngeri și prăbușiri rușinoase pentru voievodul muntean și țara sa.

„Părăsit de boieri, părăsit de noroc, cu familia zălog în Transilvania” (acad. C. Giurescu), „Mihai Viteazul tocmai când era în culmea gloriei sale, de fapt plutea în gol”... (Dumitru Almaș, *Mihai Vodă Viteazul*”; București 1996, pag . 68).

Ceea ce oficialitățile științifice bucureștene numesc „prima unire a țărilor române” nu e altceva decât o minciună, din acele care îngheață apele în luna cuptorului...

Anul 1600, luna mai. Oastea munteană, condusă de Mihai Viteazul, năvălește asupra Țării Moldovei. O năvălire ca toate năvălirile din acele vremuri cumplite medievale: cu foc și sabie, cu omoruri și pîraie de sînge, cu jafuri nestăvilite, armata munteană fiind lăsată să se întrețină din prădăciunile populației locale.

„Boierimea moldoveană, speriată de acel om strașnic și de politica lui, s-a surghiunit de bună voie”. (Dumitru Almaș „Mihai Vodă Viteazul”, București 1966, pag. 60).

Adică, fugise din țară.

„Omul strașnic” se mai menține o scurtă habă de vreme cu oastea sa în teritoriul ocupat pînă când Eremia Movilă, domnitorul Moldovei, își strînge forțele și, ajutat de armata polonă, alungă din țară oștile agresoare. Falnicul voievod muntean e fugă-

rit pînă peste Olt. Scapă cu zile, refugiindu-se tocmai la Viena.

Nu era mai prielnică pentru zănaticul șoiman muntean nici situația din Transilvania, deși generalul Gheorghe Basta, în urma unor hărțuiri militare nereușite cu muntenii, e nevoit să încuviințeze vremelnice suzeranitatea lui Mihai asupra țării sale. Însă nu-și potoli ura și setea de răzbunare contra domnitorului agresor pînă cînd nu-l va vedea cu capul retezat. Pîndind momentul cînd domnitorul pribeag se întorcea din Viena la Turda (Transilvania), unde se afla familia acestuia, îi organizează o ambuscadă cu ajutorul unui grup de călăreți sași și valoni. Acolo, pe cîmpia Turzii, la 19 august 1601, Mihai Viteazul e prins și pe loc i se taie capul.

„Atât de mare era ura împotriva domnitorului, încât trupul lui a fost aruncat câinilor, iar capul a fost pus timp de trei zile pe hoitul unui cal.” (Manole Neagoe, „Mihai Viteazul”, București 1994, pag. 278).

Acestea au fost sentimentele poporului moldovenesc și transilvănean față de „unire” cu agresorii valahi (munteni).

7) „De „unire” a unei nații „românești”,
***Inexistentă - atunci în lumea mare*”.**

În veacurile mijlocii de așa-zisul neam românesc nu se știa nici în Valahia. Ce-i drept, exista termenul „rumîn”, dar avea cu totul alt înțeles, decît cel de etnonim (nume etnic). Istoricul C. Giurescu, în „Istoria...” pomenită mai sus, ne dă mai multe amănunte cu privire la sensul cuvîntului „rumîn” :

„Rumînii sau vecinii erau locuitorii satelor domnești, boierești și mănăstirești. În Transilvania li se spunea iobagi și slugi. Caracteristica lor este de a depinde de un stăpîn. Rumînul, vecinul sau iobagul ascultă de stăpînul pe moșia căruia trăiește, el este obligat să-i lucreze la ce-l va pune, aceasta e datoria de capetenie, să-i dea apoi dijmă din produsele cîmpului și să-i plătească dări pentru vitele pe care le crește.

Eliberarea de rumînie nu se poate face fără consimțămîntul stăpînului, chiar cînd se răscumpără cu bani, faptul e considerat ca o pomană a stăpînului, ca un act de milă sau „iertare” din partea acestuia. Situația de om neliber, de om cu stăpîn se transmite și urmașilor pe linie bărbătească ai rumînului. Și copiii săi, și nepoții, și strănepoții, într-un cuvînt toți descendenții săi, de asemenea, sînt rumîni.

Femeia nu împărtășește soarta bărbatului, ea nu este rumîncă.

Tot așa și fetele...”

(Sursa citată mai înainte, pag. 230)

În rîndul reprezentanților clasei exploatatoare cuvîntul „rumîn” se mai folosea cu sens figurat de „om prost”, „bădăran needucat”, „mojic” din păturile inferioare ale societății.

**8) „Că un neam putea fi momentan creat
Din vînt, cu limba la tribună”...**

De bună samă, pretinsa națiune română a fost creată în mod fantasmagoric – printr-un act volitiv (samavolnic) de moment al primului domnitor al cnezatelor unite, Alexandru Ion Cuza, încuviințat, puțin mai tîrziu și de deputații unioniști ai celor două Adunări Obștești, întruniți într-o ședință comună la București, pe data de 24 ianuarie 1862.

„1861, decembrie 11/23. Proclamația către națiune a lui A. I. Cuza, prin care se aduce la cunoștință oficial că Unirea este îndeplinită, naționalitatea română este întemeiată”. („Istoria României în date”, București, 1972, pag. 210).

Astfel, locuitorii din cnezatul Moldovei (ținuturile istorice moldovenești din dreapta Prutului), în noaptea spre 11(23 – stil vechi) decembrie 1861, s-au culcat moldoveni, iar a doua zi dimineața s-au trezit „români”. Pentru că așa au vrut domni-

torul A. Cuza și o mînă de unioniști din păturile superioare ale societății din ambele cnezate.

Oare așa se nasc națiile?!

Națiile nu apar momentan ca un trăsnet din cer senin. Nașterea lor, se știe, e un proces istoric îndelungat și anevoios. Pe lîngă etapele de dezvoltare și maturizare, mai au și o întinsă perioadă prenatală (embrionară) de consolidare a unei populații pe un anumit teritoriu, crearea de mecanisme stataliste de dirijare centralizată a îndeletnicirilor ei economice, comerciale, a vieții spirituale și a.m.d. Însă elementul hotărîtor, în baza căruia se poate declara o naționalitate „întemeiată”, îl constituie conștientizarea apartenenței la ea a populației din acest teritoriu.

Conștientizare firească, nu silită, nici falsă, se înțelege.

Tocmai aici e toată buba „naționalității române”. Că doar o bună parte din populația ținuturilor istorice ale Țării Moldovei dintre Prut și Milcov, chiar după un veac și jumătate de românizare neobrăzată, pînă astăzi se socoate *moldoveni*.

Într-un stat de drept, cu adevărat democratic, politica în sfera relațiilor interetnice are la baza ei un singur principiu care, sumar, poate fi exprimat prin formula: *unitate statală prin diversitate etno-spirituală*.

În România, în toate vremurile, politica națională a avut alte tradiții, alte pravile: *unitate prin totalitarism șovino-grandoromân, prin denaționalizare și românizare silnică a etniilor din statul român, prin xenofobie și intoleranță față de limba, tradițiile și specificul național al populației neromânești.*

Standartizarea românească a vieții spirituale a comunităților naționale din România a devenit o idee-fixă, o apucătură maniacală, cronică și fără leac, a clasei guvernante bucureștene.

Situația în care s-a pomenit etnia moldovenilor, integrată în statul român după unirea din 1859-62, întrunește toate semnele unei crime grave de etnocid.

O comunitate națională de câteva milioane de moldoveni, avînd în spate tradiții multisekulare stataliste și etno-spirituale de neam, unul dintre cele două subiecte juridice, fondatoare ale noului stat comun, în urma unei campanii silnice de denaționalizare și românizare, a fost scoasă în mod criminal din circuitul istoric și politic lăuntric și internațional. Iar toată avuția sufletească, de unicat și nepereche prin bogăția și originalitatea sa națională în tot spațiul european, plăzmuirea de-a lungul veacurilor, de la „Miorița” încoace de geniul popular și înaintașii noștri moldoveni,

virtuțile istorice ale poporului moldovenesc au fost răpite tâlhărește și trecute la balanța „poporului român”. Adică, a valahilor care, către perioada evenimentelor de pregătire și înfăptuire a unirii principatelor, își luase o nouă poreclă etnică, căzută din pod (neîntemeiată din punct de vedere al obârșiei tradițional-etnice) – cea de „români”.

9) - ***„Te răfuiai cu populația civilă
Făceai mari prădăciuni în țară”***

În primele zile ale lunii ianuarie 1918, 4 divizii ale armatei române, mișelește și prin surprindere au trecut Prutul, iar după o lună de lupte (răfuială) cu populația civilă, revoltată și răsculată, către începutul lui februarie, aproape întreg teritoriul Republicii Democratice Moldovenești se afla de acum sub călcâiul ocupaționist al agresorilor români.

Introducând într-un teritoriu mic forțe atât de impunătoare – Corpul 6 Armată (4 divizii), apoi Corpul 5 Armată (alte 4 divizii) și împăingând republica noastră cu o mreață deasă de brigăzi și detașamente de poliție, siguranță și jandarmerie, autoritățile bucureștene au purces cu tot acest potențial militar la înfăptuirea „visului de aur” al tuturor românilor „de-a pururi și de pretutindeni”: „unirea” pământurilor istorice moldovenești dintre Prut și Nistru cu „țara-mumă”.

În scopul atribuirii autorităților militare ocupaționiste împluterniciri nelimitate în statul crotropit, comandamentul român a declarat teritoriul Republicii Democratice Moldovenești (creată la 2 decembrie 1917) „Zonă de operațiuni militare ale Armatei Române”, decretînd aici starea de asediu.

„Operațiuni militare” contra cui?

În condițiile cînd unele unități mici și răzlețe rusești bolșevizate din teritoriu (în rîndurile cărora își făceau serviciul mulți băștinași), evitînd o ciocnire directă cu numeroasele trupe românești, s-au retras în grabă peste Nistru. Cînd tînăra republică abia își crease primul *Polc Moldovenesc* – și acela a rămas imobilizat în cazarmă, ascultînd ordinele unor trădători din Sfatul Țării.

Clar lucru, e vorba de „operațiuni militare” contra populației civile.

În aceste împrejurări, tot greul luptelor cu agresorii a căzut pe spatele populației acestei țări, organizată în pripă în otreaduri de autoapărare, înarmate la repezeală cu ce se nimerise la îndămînă.

Războirea regimului militar de ocupație cu populația în „zona de operațiuni militare” începuse cu spectaculoasa vînătoare, cu arme de foc, de proporții îngrozitoare contra „răuvoitorilor” și „indivizilor străini de neam”.

Campania bestială de măcelărire, terorizare și intimidare a populației trecuse și peste pragul parlamentului RDM. Printre zecile de mii de victime, lovite mortal de vânătorii regățeni, chiar în primele săptămîni de ocupație, se numără și deputații din Sfatul Țării: V. Rudiev, V. Prahnițchi, T. Cotoros, I. Panțîri, P. Ciumacenco. Din ordinul Comandantului Diviziei XI, Broșteanu, susnumiții parlamentari au fost împușcați pentru cuvintele de revoltă, rostite de la tribuna Congresului Țăranilor (19-22 ianuarie 1918) contra agresiunii armatei române.

Toți deputații de concept prostatalist, anti-unionist, în ciuda imunității parlamentare, erau urmăriți de Siguranță, hărțuiți prin judecăți, uciși sau expulzați peste hotarele țării.

Numai într-un singur document al Siguranței (nr. 4548 din 26 noiembrie 1918) sînt pomenite ca expulzate din țară 24 de persoane, între ele și deputații din Sfatul Țării: Osmolovschi, Crivorucov, Misircov, Ponomariov, Starenchi.

O informație desfășurată, cu documente de arhivă desecretizate despre crimele regimului ocupaționist românesc în țara noastră, a fost prezentată publicului cititor de către autorul acestor rînduri în ediția „**Unirea și evenimentele anului 1918 din Republica Moldovenească în documen-**

tele Siguranței și Armatei Române”, scoasă de sub tipar în 2018.

Tot aici, cititorul va găsi și o gamă largă de documente de arhivă, mărturisindu-ne de jafurile în proporții astronomice, săvârșite de autoritățile române sub pretextul „rechizițiilor militare”, precum și de soldățimea română, prost hrănită și slobozită din cazarme pe străzi pentru a se întreține din jafuri și tâlhării.

10) **„Wermacht”** (în limba germană) – „Putere militară”. Adică, forțele armate ale regimului hitle-rist din Germania.

11) **„Blitz - Krieg”** (în limba germană) – „răz-
boi - fulger”.

12) **„O lume de evrei ai scos din țară
Și la Bug i-au îngropat de vii”**.

Crimele de genocid în masă împotriva populației evreiești (Holocaustul) în România și teritoriile ocupate de armata română în timpul celui De al II-lea Război Mondial – Bucovina de Nord, RSS Moldovenească, Transnistria (cu acest nume românii numeau atunci raioanele moldovenești din partea stîngă a Nistrului și teritoriile ucrainene pînă la Bug) – au fost descrise de numeroși istorici din

mai multe țări. Holocaustul basarabean a fost cercetat și de autori din Republica Moldova: Д. Дорон („*Кишинёвское Гетто - последний погром*”, Кишинёв, 1993); И. Н. Пилат („*Из истории Кишинёвского Еврейства, Кишинев, 1990*”); Анатолий Коган („*Красная Пена*”, Кишинёв, 2001).

Însă cel mai de văză specialist în problema Holocaustului, săvârșit de clica fascistă a mareșalului Ion Antonescu, se socoate reputatul om de știință din Israel, Jean Ancel (născut în România). Cercetînd un volum colosal de documente din arhivele Germaniei, Uniunii Sovietice, Israel, Statele Unite și alte țări, precum și un număr masiv de documente și probe, adunate în procesul judecătoresc al Tribunalului Internațional de la Nurnberg contra criminalilor de război, Jean Ancel a prezentat publicului cititor o voluminoasă ediție „*Transnistria*” (3 volume), scoasă la lumina zilei în 1998 de editura „*Atlas*” în limba română.

O altă lucrare – „*Preludiu la asasinat*”, apărută în 2005, autorul a dedicat-o pogromului antisemit din 29 iunie 1941 la Iași.

HISTORIA

În noaptea de 28 spre 29 iunie 1941, în urma înscenării unei acțiuni armate a populației evreiești asupra trupelor române și germane din Iași, grupuri organizate de indivizi înarmați, soldați români și germani, jandarmi, gardieni publici au năvălit în casele evreilor, au jefuit, au maltratată și au ucis, iar pe cei rămași în viață i-au dus în convoaie la Chestură...

Așa a început pogromul de la Iași, care s-a soldat cu moartea a peste 14.000 de evrei – un capitol zguduitor și prea puțin cunoscut din istoria suferinței umane, preludiul asasinării în masă a evreilor din Basarabia și Bucovina de către forțele Armatei și Poliției românești, acțiune desfășurată în cadrul unei politici dirijate al cărei scop final era lichidarea evreilor din România.

Pe baza unei vaste documentații inedite – ascunsă vreme de cincizeci de ani de toate regimurile care au condus de atunci România –, autorul prezintă evenimentele în contextul epocii și dezvăluie implicarea autorităților române în pregătirea și desfășurarea marelui măcel, numindu-i totodată pe cei responsabili.

„Pe străzi... zeci de cadavre, strânse grămadă... Umblu ca beată... cineva îmi strigă din urmă să mă dau la o parte din drum. Mă uit înapoi... credeam că am halucinații... O minte omenească nu poate nici măcar să-și închipuie ce am văzut. Trec căruțe... căruțe care întotdeauna transportau gunoi – azi sunt pline cu cadavre omenești... cadavre de evrei.

Mai trece una... încă una... opt, nouă... Ca împietrită stau și mă uit la căruțele de gunoi, încărcate cu oameni nevinovați, omorâți numai pentru că au fost evrei. Și căruțele sunt conduse de acei care în fiecare zi strâng gunoiul, îmbrăcați în haine de sărbătoare, haine scoase de pe victimele lor...” (Lili Moscovici)

339.900 lei/buc
33.99 lei/colț/buc

YP001394d

ISBN 973-681-799-7

9 789736 817991

Editura POLIROM
www.polirom.ro

(Informație imprimată pe coperta din dos a ediției
„Preludiu la asasinat”)

Îți trec prin trup fiori de gheață citind lucrările lui J. Ancel, argumentate cu documente oficiale și mărturii ale puștinilor supraviețuitori despre suferințele neomenești la care erau supuși deținuții

evrei, înainte de a fi uciși în lagărele de concentrare din Transnistria (pîna la Bug) – teritoriu aflat sub administrația românească în perioada 1941-1944.

După cum se menționează într-un document prezentat la procesul de la Nürnberg, Gustaf Richter, un reprezentant nazist în România, la 17 octombrie 1941 a informat conducerea sa că Ion Antonescu ordonase concentrarea și exterminarea a 110 mii de evrei din Basarabia și Bucovina în două păduri de lângă Bug.

Mai târziu, s-a constatat că acest plan general a fost modificat. La cei 110 mii de evrei deportați din Basarabia și Bucovina s-au adăugat încă zeci de mii de evrei, strînși din satele și orașele Transnistriei, inclusiv din Odessa, unde locuiau 90-100 mii de evrei și duși în convoaie spre lagărele morții din Golta, Bogdanovca, Dumanevca, Crivoe Ozero, Vazdovca etc., etc. și nimiciti acolo prin cele mai sălbatice metode.

Aceste date nu cuprind numărul victimelor masacrate la fața locului în ghetourile și punctele de concentrare ale evreilor din Odessa, Iași, Chișinău, Rîbnița, Dubăsari și multe alte localități.

Numai în „lagărele morții” din județul Golta au fost concentrați aproape 100 mii de bărbați, femei și copii, evrei de naționalitate.

Despre situația îngrozitoare în aceste numeroase lagăre de concentrare a evreilor ne putem da sama din următorul document:

„Am onoarea a raporta:

La luarea în primire a județului am aflat mai multe colonii jidovești din cei adunați prin târgurile de aici, iar marea majoritate din cei trimiși de peste Nistru...

În cei din Vazdovca a dat tifosul și au murit vre-o 8 mii, cu toți cei morți de foame... La Bogdanovca au fost trimiși și cei de la Crivoe Ozero, unde au fost cazați în grajdurile de porci ale sovhozului.

Pînă însă să sosească transportul de jidani la Vazdovca, au fost trimiși din direcția Odesei vre-o 9000 jidani, așa că astăzi din ce a fost acolo și din ce au mai venit sunt 11000 jidani plasați în grajdurile sovhozului, unde nu încăpeau 7000 porci.

Astăzi a venit primarul cu șeful de sovhoz disperați căci li s-a spus că mai sunt în drum încă vre-o 40000 din direcția Odessa. Cum sovhozul nu mai poate găzdui pe toți, iar, cei de afară omoară pe cei din grajduri pentru a le lua locul, iar poliția cu jandarmii nu pripidesc a dirija înmormîntările și cum apa Bugului este folosită ca apă potabilă, în curînd se va întinde adevărata molimă în întreaga regiune ...

Rog ca să nu se mai infecteze prin noi cunvoiuri de jidani.” (Fragment din raportul guvernatorului Transnistriei, Alexeianu, către Mareșalul Ion Antonescu, 11 decembrie 1941.)

O metodă monstruoasă de tortură și lichidare în masă a evreilor, inventată de autoritățile românești, a fost îmbarcarea în „trenurile morții” a mii și mii de oameni, care erau purtați de la o gară la alta pe căldurile dogoritoare ale verii în vagoane marfare, închise ermetic, pînă cînd victimele își dădeau sufletul de sete și nădușală.

„În trenul spre Podul Iloaiei au fost 1198 de morți. În trenul spre Tîrgul Frumos au fost 654 de morți. Totalul morților era 2086 (în toate rapoartele false, autoritățile au folosit cuvîntul „morți”, dar nu „uciși”).

Concomitent, Serviciul special de Informație a apreciat, într-un album de fotografii făcute de frațele șefului SSI, Gheorghe Cristescu și redactat de Florin Georgescu, că la Iași au fost executați 20000 de evrei.” (Din actul de acuzare în procesul judecătoresc contra criminalilor de la Iași, 28 mai 1948. Vezi, „Preludiu la asasinat”, p. 391).

„Pe cîmpia morții de la Podul Iloaiei erau răspîndite circa două mii de cadavre ... Această imagine nu i-a zguduit probabil pe românii care au fost implicați în operațiunea de evacuare a cadavrelor. Circa două zile a durat această priveliște: tragerea unor cadavre

din grămezi, buzunărirea hainelor, deschiderea gurilor cu baionete sau cu lopeți pentru a găsi și a smulge dinții de aur, controlarea degetelor prin rostogolirea cadavrului – dacă era necesar – pentru a le tăia împreună cu verighetele, controlarea urechilor la femei și fetițe pentru a le strivi și a smulge din ele cercei de aur ...”(Tot acolo, pag. 339),,

La fiecare stație feroviară (de fapt, se evitau locurile aglomerate) se descărcau cadavrele din vagoane și „trenul morții” își continua calea spre infern – stația terminus pentru toți pasagerii îngropați de vii în acest mormânt călător.

„Înainte de sosirea trenului la Roman, în timp ce se aștepta decizia dacă se permite sau nu să se dea apă evreilor... vagoanele au fost deschise spre a fi scoși afară morții - foarte mulți - băgați în mașini și duși. În acest timp au tăbărit țigani și ne-au jefuit, iar pentru un pahar de apă au luat în schimb verighete de aur, ceasuri, diverse bijuterii sau sume de 1000 lei. Santinelele au procedat la fel”. (Din declarația lui Ițic Aron, septembrie 1944. Tot acolo, pag. 297).

De la sine se înțelege, că nici chiar un cercetător și specialist în materie de talia lui Jean Ancel n-a putut constata cifra completă a jertfelor Holocaustului săvârșit de regimul lui Antonescu. O bună parte a acestora a rămas în umbră, nefiind luată la evidență de autoritățile ocupaționiste. Nu mai vor-

bim și de faptul că spre sfârșitul războiului (chiar după înfrîngerea de la Stalingrad și prăbușirea ideii Blitz-Krieg-ului și victoriei asupra URSS), după cum s-a constatat și la Tribunalul Popular din România contra crimelor regimului fascist, criminalii de război au făcut totul ce le-a fost cu putință pentru a lichida și falsifica documentele demascatoare.

Indiferent de numărul complet al victimelor Holocaustului din România, un fapt e dovedit și cunoscut: regimul criminal al lui Antonescu, în planul său monstruos de „curățare” a neamului românesc, avea intenția să nimicească întreaga populație evreiască în tot „spațiul românesc”.

Copie după ord. secret al Guvernământului Basarabiei
No. 368/c/941 către Prefectura Jud. Soroca

472

..

Cu ocazia operațiunii ultime de curățare a pământului basarabiei de evrei, atrag serioasă atențiune asupra următoarelor:

Curățirea va fi totală, nefiind îngăduit sub nici un motiv, ca după ce operațiunea va fi încheiată, să se mai găsească pe teritoriul vr'un evreu, indiferent din ce cauză. În consecință, se vor lua măsuri de strângerea lor de peste tot (de la munca de folos obștesc, împrumutați la Germani etc.) din călcarea acestei dispozițiuni vor decurge grave răspunderi și sancțiuni.-

General/sn/ G.Ch.Voiculescu.

pentru conformitate:

E. Spevacov

Ne-am permis o informație mai largă la acest capitol, chiar cu riscul de a-l plictisi pe cititor. Și iată de ce...

„Dacă în România ar fi avut loc Holocaustul, de care este învinuită, atunci n-ar fi existat voci reprezentative ale etniei evreiești, care în diferite locuri, oficial și neoficial, afirmau, că această țară a fost o adevărată oază, unde evreii au putut să supraviețuiască... Nimic nu poate zdruncina convingerea: în România nu a existat Holocaust!”

E un citat din presa contemporană (ediția periodică „Pe aici nu se trece”, anul 2003).

Taman în stilul ideologului fascist Goebels, care spunea că „minciuna cu cât mai mult e îndepărtată de adevăr, cu atât e mai ușor crezută...”

Ideea principală a operei lui Jean Ancel, după cum subliniază însuși autorul, este că „Holocaustul din România a încetat de a fi numai o problemă evreiască”.

E o problemă universală și general - umană, dar, în primul rînd, a României, a societății românești, a viitorului ei. Pentru că pentru România recunoașterea crimei constituie un început de lecuire morală.

A nega o crimă, dovedită de tribunalele internaționale, cunoscută de opinia publică mondială, e tot o crimă care va rămîne o pată neagră

pe obrazul României. Ea ține de acum nu atât de tărîmul istoriei, cît de moralitatea statului român, avînd o ideologie xenofobă, antiumană și amorală, acoperită cu o pojghiță fâțarnică strălucitoare, în aparență, „fratească” și „drăgostoasă”. „Frăția” romînilor, față de altruismul și internaționalismul rușilor, nu costă o ceapă degerată...

13) *„Mai țin un petec la Țiganca
Pentru tine de mormînt!”*

În satul Țiganca, raionul Cantemir, se află un mormînt al soldaților români, căzuți în luptele cu grănicerii sovietici în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei (1941-1945), la capul de pod peste Prut din preajma acestei localități.

Aici, în zona frontalieră, deservită de Pichetul N5 „Stoianovca” (făcea parte din Otreadul N. 25 de Grăniceri „Cahul”), au avut loc cele mai crîncene lupte ale grănicerilor noștri cu inamicul invadator în etapa inițială a războiului.

Un mic grup de grăniceri, înarmat cu arme de foc ușoare, timp de aproape două săptămîni, a ținut piept numeroaselor trupe româno-germane, respingînd 11 atacuri ale dușmanului.

Tot aici, armata română a suferit cele mai grele pierderi de la începutul războiului. Numai în această zonă din efectivul unităților militare care reușise

să treacă Prutul, au fost nimiciți 1200 de soldați și ofițeri români, dintre care 1020 au fost înmormântați în cimitirul de la Țiganca (Vezi inscripția de pe placa memorială în imaginea prezentată pe paginile anterioare).

Astfel, chiar în primele zile de război, abia trecînd granița RSS Moldovenești, armata română a suferit o serioasă înfrîngere de la o mîină de patrioți, pe un petec de pămînt moldovenesc de dincoace de Prut.

Pentru fapte de înalt eroism, manifestat în luptele contra agresorilor fasciști, apărătorii graniței de stat din Pichetul de grăniceri N5 „Stoianovca” au fost onorați cu diferite distincții de stat, iar trei dintre aceștia: A. Constantinov, I. Buzîțcov, V. Mihalcov s-au învrednicit de titlul de Erou al Uniunii Sovietice – cea mai înaltă distincție militară în fosta URSS.

Pe teritoriul subunității de grăniceri pomenite a fost deschis un memorial în cinstea eroilor, atribuindu-i-se și denumirea „*Pichetul celor trei eroi*”.

Decenii la rînd, acest monument al gloriei militare a servit ca loc de pelegrinaj turistic și de educație patriotică a generației în creștere.

Însă patriotismul băștinaș în țara moldovenilor totdeauna le-a stat ca un os de elefant în gît iudelor trădătoare din cohorta romînofil-unionistă.

Memorialul la *Pichetul celor trei eroi* din Stoianovca.

După puciul antistatal din 7 aprilie 2009, organizat de partidele de dreapta cu sprijinul serviciilor secrete românești și apusene, odioasele figuri politice, alde Filat, Ghimpu, Leancă, Plahotniuc etc., aruncate de valul întâmplării pe culmea puterii de stat, au readus și continuat sarabanda distrugerii monumentelor istorice și de glorie militară – campanie inițiată de troica guvernantă Snegur-Moșanu-Druc încă în anii '90.

S-au făcut încercări insistente de a desființa și memorialul din Stoianovca, de a șterge din memoria tinerei generații glorioasa faptă eroică de unicat a grănicerilor noștri, cu care se mîndrea întregul popor multinațional sovietic.

Unul dintre șefii trupelor de grăniceri din ultima vreme, Roman Revenco, argățind la guvernanții unioniști, a emis și un ordin, prin care se ordona schimbarea denumirii „Pichetului celor trei eroi” și demontarea memorialului – act monstruos care a indignat veteranii de război și întreaga populație cu simț patriotic din Moldova.

Manifestații de protest cu acest prilej au avut loc la Chișinău, Cantemir și Stoianovca. Protestatarii din fața sediului Departamentului de grăniceri scandau lozinci: „Ревенко, сдай погони!”, „Fascismul nu va trece!”, „Jos labele de pe monumentul eroilor!”

Manifestații de protest contra hotărîrii guvernanților de a demonta memorialul eroilor din Stoianovca.

La adunarea generală a locuitorilor din raionul Cantemir a fost adoptată și o declarație, conținând un adevărat blestem contra „*vandalilor contemporani care au hotărît să lupte cu monumentele istorice, să scuipe în sufletul poporului!*”

14) „**Româna în biserici nu se cîntă.**”

Constatare făcută de marele cîntăreț al limbii moldovenești, poetul și preotul A. Mateevici.

În studiul său lingvistic „*Моменты церковного влияния в происхождении и развитии молдавского языка*”, publicat în revista „*Кишиневские патриархальные новости*”, N-45 din 1910, A. Mateevici afirmă categoric că limba Bisericii Creștine Ortodoxe din Moldova și Valahia este **limba moldovenească** („*церковно-молдавский язык*”).

Autorul cu tărie combate campania păgubitoare de înstrăinare a limbii vorbite de popor în Valahia și Transilvania, inițiată de filologii latiniști care „*au schimonosit limba norodului, lipsind-o de fizionomia ei națională*”, au îngunoioșit-o cu „*galizme și latinizme*”.

A. Mateevici cu mîndrie vorbește despre faptul că moldovenii și-au ferit *limba moldovenească a bisericii* de aceste influențe dăunătoare străine, „*păstrîndu-i curățenia și originalitatea ei începătoare*”.

Mai târziu, patriotul înflăcărat al limbii moldovenești va scrie poezia „Unora” în care se conține o satiră ucigătoare la adresa deformatoarelor limbii din țara vecină.

Amănunte despre conceptul poetului A. Mateevici cu privire la limba maternă a moldovenilor cititorii le pot găsi în ediția „Алексей Матеевич, Избранные”, Кишинёв, 1988, îngrijită de Sava Pînzaru, doctor în filologie.

Oamenii cu imunitate contra vrăjilor pseudoștiințifice ale șamanilor savantlîcoși bucureșteni cunosc prea bine că „*limba noastră cea română*” (cultă, literară!) a fost creată de moldoveni.

Cronicarii noștri (moldoveni!): Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce și alți înaintași ai vremii, cu multă chibzuință și talent înăscut, au clădit primele pietre în fundamentul limbii scrise (literară).

Urmînd tradițiile cronicarilor și înaintașilor noștri din trecut, scriitorii clasici din Moldova: Vasile Alecsandri, Ion Creangă, Mihail Eminescu – ca să-i numim numai pe cei de frunte – folosind limba simplă a poporului, au meșterit podoabe artistice de o frumusețe nemaiîntîlnită pînă atunci. Spre deosebire de intelectualii din Valahia, ei nu au căutat să născocescă o altă limbă, mai „delicată”, mai latinizată și franțuzită, ca s-o îndepărteze de popor.

E cunoscută dragostea fără samăn a titanilor literaturii clasice moldovenești ai veacului 19, cultul lor, aproape religios, pentru limba țăranului, pentru creația populară și pentru tot ce e legat de viața și tradițiile omului de la pământ, de la talpa țării.

Anume în limpezimea cristalină, în caracterul adânc popular constă tot farmecul creației lor.

Cu alte cuvinte fie spus, procesul creării limbii literare clasice moldovenești l-au inițiat și l-au desăvârșit moldovenii. Iar „limba noastră cea română” (cu praznic în calendar!) e o șmecherie din cele mai cumplite a românilor în țara noastră...

Vecinii ne-au șmecherit și cu grafia latină. Pentru că începuturile scrisului la moldoveni și valahi au venit prin Biserica Ortodoxă Creștină în alfabetul slavon. În chiriliță au fost scrise letopisețele și literatura veche moldovenească.

După introducerea, prin metode de siluire, a „limbii române” și grafiei latine în anii '90, moldovenii au devenit cea mai agramată națiune din Europa. Această situație se va menține încă multe decenii și în continuare.

15) „*Cu iude și alianțe liberdeme*”...

Cu termenul *iude* sînt numiți trădătorii de neam, cameleonii și fariseii din societatea moldovenească care, pentru niște granturi de pomană, o

medalie, un titlu științific (nemeritat), acordat de autoritățile României (sau din convingere, fiind îndoctrinați în școala română), s-au aliniat, din interese meschine la coloana a 5-a românească, dirijată de serviciile secrete ale acestei țări. Iudele din Moldova (vezi contingentul acestora în edițiile: *Anatol Plugaru „Trădătorii”*, Chișinău 2016; *„Iudele Moldovei”*, editată în 2018 de organizația obștească „Salvăm Moldova”, precum și numeroase publicații demascatoare pe paginile gazetei „Moldova Suverană” ale fostului ofițer de securitate a României, Mihai Conțiu) susțin în totul ideologia unionismului a statului vecin, ignoră legitimitatea existenței națiunii și statalității moldovenesti, deși se bat ca o haită de șacali pentru a ocupa posturi înalte la guvernarea acestui stat.

„*Alianțe liberdeme*” – grupuri parlamentare liberal-democrate.

E vorba de alianța fracțiunilor de deputați ale Partidului Liberal (condus de românoidul Mihai Ghimpu), Partidului Liberal-Democrat, în frunte cu Vlad Filat (actualmente pușcăriaș) și Partidului Democrat al banditului Vlad Plahotniuc (refugiat în SUA).

Toate aceste partide, proromânești, proeuropene au venit la cîrma țării în urma puciului antistatal din 7 aprilie 2009.

16) „*Șamani de la TV și ziare „democrate” ,
Plățiți de cîrmacii tăi sus-puși*”...

Imediat, după declararea independenței Republicii Moldova, cu ieșire din componența fostei URSS, de peste Prut a erupt un val violent românizator, parcă stîrnit de ținami, care a înecat țara noastră cu gazete, reviste, posturi Radio - TV, centre „culturale”, partide politice și organizații non-guvernamentale unioniste, masiv finanțate din bugetul statal al României (fondul bugetar „*Pentru Relațiile Speciale cu Republica Moldova*”, controlat de serviciile secrete românești).

Un exemplu numai: prin Legea bugetului de Stat al României pe anul 1998, adoptată de parlamentul român , în acest fond „special” s-au vărsat 20 miliarde de lei românești.

Din scăpările de vorbă ale unor demnitari români în presa vremii, s-a putut constata și destinația acestor „leuți”, furați din buzunarul cetățenilor români.

Ministrul de externe de atunci al României, Andrei Pleșu, referindu-se la „*ajutorul frățesc*” dat Republicii Moldova, a specificat că jumătate din aceste alocații (10 miliarde de lei) va fi folosită „*pentru acoperirea cheltuielilor aferente transmisiei pe teritoriul Republicii Moldova a Programului 1 al Televiziunii Române*”.

Un alt român de mare calibru și influență în societatea românească, Mircea Radu Iacoban, a descoperit secretul privind destinația celeilalte jumătăți. După spusele omului de cultură pomenit, acești bani (încă 10 miliarde lei) se vor cheltui *„pentru achiziții de carte, susținerea unor reviste culturale basarabene, dotarea unor teatre, biblioteci, vor fi finanțate publicații, se vor specializa diplomați moldoveni... Fundația Culturală Română va susține editarea operelor clasicilor români, burse și premii... Secretariatul General al Guvernului va înființa la Chișinău un grup editorial: editură, tipografie și librării”...*

Găsiți-mi încă o țară pe Glob care și-ar lăsa problema pregătirii cadrelor de diplomați în grija și plata altui stat!

Mai punem alături și cheltuielile colosale (scăpate din vedere de M. R. Iacoban) ce s-au scurs spre Republica Moldova pentru a întreține așa-numita *Mitropolie a Basarabiei* – centru diversionist în sfera religiei creștine ortodoxe din țara noastră.

E deocheat însuși limbajul de stăpîni colonizatori, folosit de oficiali români, de parcă ar fi vorba de activități ale guvernanților țării vecine într-o colonie sau provincie românească, dar nu în Republica Moldova, stat suveran și independent (?!).

Cu ajutorul elementelor corupte și trădătoare din elita intelectuală a țării, fără știrea și învoirea poporului, întreaga sferă culturală și învățămîntul din Republica Moldova au fost „*integrate în spațiul spiritual românesc*”.

După acest cataclism neocolonizator, în țara moldovenilor n-a rămas o școală moldovenească, unde copiii moldoveni ar studia în graiul matern istoria Patriei, tezaurul sufletesc creat de moldoveni, faptele vitejești ale buneilor și strabuneilor noștrii în luptele crîncene cu numeroși dușmani care au încercat să calce acest plai străbun moldovenesc.

Din România s-au cărat și se mai cară cu ieșaloanele manuale și altă literatură didactică pentru școlile „românești”, ediții de toată mîină, în parte și literatură de donație din fondurile bibliotecilor „din țară” conținînd dogme ale ideologiei fasciste, interzisă în Europa.

Asemenea „cadouri” subversive din partea „fraților” de peste Prut se pot găsi la biblioteca „Transilvania” și în alte cinci noi biblioteci de carte românească din Chișinău.

Agentura românească a întrodus o cenzură diabolică, ținînd sub control tipografiile, bibliotecile și întreaga rețea de magazine pentru comercializarea cărții.

Un autor cu vederi patriotice nu mai poate trece această barieră ca să-și editeze o carte cu idei alternative celor unioniste, s-o pună în vânzare oficial în librăriile existente sau s-o doneze unor biblioteci.

Librăria „Cartea Academică” din bul. Ștefan cel Mare (colț cu str. Bănulescu-Bodoni) care comercializa cărți ale autorilor autohtoni și unde se mai putea găsi câte o ediție nouă, scăpată din vedere de cenzura românească, a fost lichidată de conducerea românoidă a Primăriei mun. Chișinău.

Cruciada româanismului în Republica Moldova a continuat decenii la rând și se menține pînă în zilele noastre.

De pe urma ei, națiunea moldovenească a fost secătuită de toate izvoarele informaționale și etno-spirituale proprii. Au fost lichidate (înăbușite financiar) toate gazetele și jurnalele moldovenești: („Молдова социалистэ”, „Вяца сатулуй”, „Культура”, „Тинереция Молдовой”, „Фемея Молдовой”, „Нистру”, „Кодры”, „Кипэруш”, „Лимбаши литература молдовеняскэ”, „Ынвэцэторул советик”, „Трибуна” și zeci de alte ediții periodice (multe dintre acestea dublate în limba rusă pentru minoritățile naționale. În schimb a apărut un popot de noi ziare și reviste unioniste românești pe care nu le vom înșira aici, pentru a nu mări volumul prezentei ediții. În această *svistoplească* neoco-

Ionizatoare s-a ajuns pînă acolo, încît I. Ungureanu, ex-ministru al Culturii și Cultelor, a exclus chiar și cuvîntul *moldovenesc* din denumirea instituțiilor și colectivelor ce activează în sfera culturală, înlocuindu-l cu termenul „național” (mai pe placul românilor!).

Ideea le-a căzut tronc la inimă cerberilor unioniști de la guvernare – așa că astăzi avem „armată națională”, „operă națională”, „vin național” etc, etc. Și nimic moldovenesc!

Românii și unioniștii autohtoni se feresc de cuvintele *moldovan*, *moldovenesc* ca necurații de altarul tămîiat.

Ca și reformele banditești din economia țării, „perestroika” românească în sfera spirituală a adus cu sine numai distrugeri și pagube.

Agenții românismului au stins „Luminițele” la sate. Casele cărții, aducătoare de lumină, au fost transformate în baruri și *shop*-uri pentru comercializarea terfelor *second hand* aduse din Turcia și țări europene.

Peste 1200 de biblioteci au rămas de izbeliște. Fondurile lor de cărți au fost furate, arse s-au date la maculatură.

Au fost lăsate în paragină 1892 cinematografe, cluburi, case de cultură (unele dărîmate pînă la temelie), desființate colectivele de artiști ama-

tori ce activau pe lîngă ele. Trîntite la pămînt s-au pomenit teatrele Moldovei și studioul „Moldova-Film”, producător de filme premiate la concursurile internaționale.

S-a prăbușit în tartar Uniunea Scriitorilor din Moldova (transformată în secție a „scriitorilor români din Basarabia”). Acum, nici amenințat cu pistola-n frunte, nimeni dintre moldoveni nu-ți va spune cine sînt și ce mai scriu pisarii noștri românizați! Total neglijate din partea guvernării unioniste și pe cale de lichidare se afla mîndria noastră națională: Asamblul moldovenesc de dansuri populare „Joc”, capela academică corală „Doina”, asamblurile „Lăutarii”, „Fluieraș” și alte zeci de colective emerite care ne-au purtat faima culturii moldovenești pe toate meridianele globului.

Lista acestor pagube o putem prelungi pînă la nesfîrșit.

Acum, sub influența forțelor patriotice, se mai restabilește cîte ceva din tradițiile culturale moldovenești...

17) *Artiști șnapani urlau cîntări:*

„Veniți români la fetele basarabene!”

Oamenii vîrstnici își amintesc bine de perioada anilor '90, cînd moldovenii noaptea se culcau și dimineața se trezeau cu imnul „Deșteaptă-te, româ-

ne!”, intonat la radio și televiziunea moldovenească. Aproape zilnic se puteau auzi cîntări ale artiștilor-șnapani, alde Gheorghe Țopa, urlînd în eter: „*Veniți flăcăi români, la fetele basarabene!*”, „*Doamne, ocrotește-i pe români!*” și alte perle de acest gen.

18) „***Neconținut te ciondănești cu toți vecinii***”...

Autorul acestor rînduri, în anii '70 ai veacului trecut, a făcut parte dintr-o delegație sovietică la tratativele cu partea română privind colaborarea dintre ambele țări în problema securității graniței de stat dintre URSS și România.

Într-o convorbire particulară cu șeful delegației române, generalul Vasile Petruț, acesta mi-a povestit despre „starea încordată” la granița României cu Ungaria, Bulgaria și Iugoslavia, subliniind că populația alogenă din orașele și satele din zona frontalieră cu aceste țări manifestă pronunțate tendințe separatiste și au o atitudine foarte dușmănoasă față de români și autoritățile statale românești. Totodată, e și cauza unor relații tensionate ale României cu guvernele țărilor pomenite.

Mai multe informații din presa contemporană ne mărturisesc că această situație nu s-a schimbat cu nimic nici în zilele noastre. Iar cauza tuturor acestor „încordări” sînt deformările în politica națională, promovată de elita guvernantă a Romîniei.

19) „**Bătăie între frați pe ambe maluri**”...

Orice ar spune românii și unioniștii de dincoace de Prut, cauza de bază a războiului civil dintre frații de pe ambele maluri nistrene a fost **campania violentă de românizare a societății moldovenești**. Adică, războiul a fost provocat de România și guvernarea unionistă de la Chișinău.

De la eliberarea Basarabiei de sub jugul ocupaționist românesc, în 1940, și formarea RSS Moldovenești (2 august 1940) în toată Transnistria nu s-a găsit nici un separatist, cum se zice, „de leac” măcar. Iar după 1990, *на тебе!* Toată populația din stînga Nistrului a devenit „separatistă”! Mai mult ca atît, fiind întăritată de românizatori, ea a luat și arma în mîni ca să se apere de rîia unionismului ce bîntuia la Chișinău pe vremea lui Mircea Snegur.

De la tribune, în timpul numeroaselor manifestații, primul președinte al RM făcea impresia de înflăcărat patriot al Moldovei și moldovenismului, înverșunat luptător pentru independența și suveranitatea țării. Sub masca patriotică, acest cameleon își ascundea fața sa respingătoare de iudă-anticristă, trădător de țară și neam. Iar cea mai grăitoare dovadă despre acest fapt e părerea locuitorilor din satul Trifănești, unde s-a născut M. Snegur. În loc să se mîndrească nespus cu consăteanul lor care devenise „cel mai mare om” în țara moldovenilor, ei

aveau mare scîrbă și teamă ca nu cumva acest românoid zănatic să-i unească cu România.

„Conform unei tradiții mai vechi, campania electorală am încheiat-o în satul Trifănești...Unica temere pe care o aveau sătenii...era ca nu cumva să-i unesc cu România”. (M. Snegur, „Labirintul destinului. Memorii”, Vol. 2, p. 297).

Fără a intra în alte detalii, în conflictul sîngeros de pe Nistru care a mistuit sute de vieți omenești, e vădit că vina o poartă ambele părți. Dintr-o parte și din alta, în egală măsură, cu aceeași rîvnă, s-au pus vreascuri pe focul discordiei. Dar mai tare ca toți a suflat în foc conducerea unionistă de la Chișinău.

Anume din inițiativa acesteia, au fost create detașamente de voluntari, adevărați patrioți, săritori la nevoile țării, mișelește înșelați și duși la Nistru sub conducerea unor agenți ai românilor, alde Mircea Druc, generalul Ion Costăș și alți vultani unioniști, ca să lupte contra „separatiștilor”, să apere „integritatea teritorială” a Republicii Moldova.

Simțindu-se cu musca pe căciulă și ferindu-se de prăjina justiției moldovenești, acești aventurieri războinici, imediat după potolirea conflictului, au fugit în România. Și-au lepădat și cetățenia moldovenească – atît de aprinsă le-a fost „dragostea” lor față de Patrie...

Guvernanții români cu argații lor politici de dincoace de Prut, farisei neîntrepuți ca totdeauna, provocând bătălia de pe Nistru, urmăreau cu totul alte scopuri decît cele declarate. Faptele ne vorbesc, că pe „ștabiștii” din Statul Major de la București care dirijau partea moldovenească în războiul nistrean tare îi dureau „în cot” de integritatea teritorială a Moldovei. Scopul lor strategic era fărîmițarea și distrugerea statului moldovenesc, învrăjbirea dintre moldovenii de pe ambele maluri ale Nistrului, separarea Transnistriei și unirea cît mai grabnică a „Basarabiei” cu România.

De la oberșulerul bucureștean a ajuns prin „fir roșu” la urechea demnitarului sus-pus moldovan expresia pitorească, devenită o zicală populară în cercurile unioniste:” *Transnistria e un șteap în coasta unirii, el trebuie scos cu orice preț și cît mai curînd!*”

„Directiva” metaforică de la București a fost primită cu plecaciune bisericoadă de liderii unioniști autohtoni și îndeplinită fără șovăială și întocmai, ca un ordin militar, ca orice altă escrocherie expansionistă, ordonată de patronii bucureșteni.

„Pe aeroportul „Otopeni” eram așteptat de Președintele României, domnul I. Iliescu. Am discutat despre posibila evaluare a conflictului... omologul meu era un politician mult mai experimentat,

de aceea mă stăruiam să nu scap nici un punct de vedere al domniei sale...”

„Pornind de la adevărul istoric, noi am declarat existența a două state românești și am pus eforturi substanțiale pentru integrarea lor treptată” (Sic!) (M. Snegur „Labirintul destinului. Memorii”, vol II, pag. 366, 496).

Românismul ușor (relativ!) a trecut Prutul pe „Podul de flori”, „construit” de guvernele unioniste de pe ambele maluri. Pe cînd la Nistru s-a ciocnit de un zid de beton armat. Expansionismul, colonialismul românesc și „unirea” peste acest rîu nu va trece nicicînd. Populația din raioanele moldovenești din stînga Nistrului are memorie bună: n-a uitat sălbătăcia crimelor de genocid în „lagărele morții”, organizate de camarila fascistă a lui Antonescu în acest teritoriu, jafurile și teroarea îngrozitoare ale ocupanților români în anii 1941-1944.

Cîștigul politic fabulos din conflictul de pe Nistru în anii '90 ai veacului trecut l-au avut forțele revanșarde expansioniste din România.

Cu mîinile moldovenilor înșelați, românii și-au scos „șteapul” din coasta unirii, au vrăjmășit și îndepărtat de Moldova Transnistria, despre care se mai zicea că-i „o valiză fără toartă”. E mare scîrbă s-o lepezi, dar și s-o duci în România e peste puterea românilor.

Însă cea mai mare fericire pentru guvernanții expansioniști de peste Prut a constituit-o îndepărtarea Rusiei ca oponent politic cu influență de temut pentru români în Republica Moldova.

Cu ajutorul guvernărilor cosmopolite de la Chișinău, în urma unei campanii smintite antirusești în mijloacele mediatice românești din Moldova, forțele revanșarde unioniste au reușit să demagnetizeze (parțial) sentimentele frățești tradiționale ale moldovenilor față de Rusia și poporul rus. Ascultînd sfaturile suflorilor bucureșteni, guvernanții unioniști locali au coborît pînă la ultima treaptă de degradare politică în relațiile cu această țară: erau reținuți în aeroport și întorși înapoi la Moscova nu numai faimoși cântăreți ruși, dar și reprezentanți oficiali ai guvernului rosian, veniți să deblocheze legăturile economice și comerciale moldo-ruse, înghețate de partea moldovenească – cauza principală a sărăciei cumplite a populației și a datoriilor colosale ale țării noastre față de băncile apusene.

În noiembrie 2017, ambasadorului RM la Moscova, d-lui A. Neguță, i-a fost înmînată și o notă de protest a Ministerului de Externe al Rusiei în legătură „cu numeroase cazuri de interdicție neîntemeiată de către autoritățile moldovenești a intrării în țară

a jurnaliștilor, politologilor, delegațiilor oficiale și a unor cetățeni de rînd ai Federației Ruse.”

Partea rusă consideră aceste fapte ca „*acte neprietenești care contrazic buchiei Acordului dintre Federația Rusă și Republica Moldova despre prietenie și colaborare reciprocă, aduc prejudicii intereselor de bază ale țărilor și popoarelor noastre.*”

E vădit de la o poștă că vrăjmășia cu Rusia, deopotrivă, ca și „frăția” unilaterală, antagonistă moldo-română, sînt izvorul tuturor dezbinărilor din societatea noastră, principala stavilă în calea propășirii economice, ridicării nivelului de bunăstare a populației și consolidării independenței statale a Republicii Moldova. Scop, jinduît de guvernarea bucureșteană.

Gherasim Ghidirim,
colonel (r) de securitate a statului.

CUPRINS

În loc de prefață.....	3
„Oadă” frăției române.....	4
Anexă.....	35
